

Caos i destrucció, balanç de les intervencions imperialistes

Amb el lema enganyós d'America First, Donald Trump es va fer reelegir president el novembre del 2024. La seva promesa d'acabar amb les guerres, i amb la implicació de l'exèrcit nord-americà en elles, i, fins i tot, de ser un factor de pau -"en 24 hores resolc la guerra d'Ucraïna"- va xocar, al marge del cinisme del personatge, ràpidament amb la realitat.

Després de l'enfonsament, el 1990, amb la caiguda de l'URSS, del món del 1945, basat en l'entesa contrarevolucionària dels Estats Units amb la burocràcia del Kremlin, els EUA han estat incapaços d'imposar un "nou ordre". Per contra, la seva política ha comportat la multiplicació de conflictes armats, de conflictes comercials, com ara la guerra aranzelària actual. S'han mostrat incapaços d'actuar com el gendarme que pren a càrrec seu el manteniment de l'ordre mundial.

Els EUA multipliquen l'intervencionisme a tots els nivells, fins i tot comprant eleccions com a Argentina o Hondures o potenciant a Europa els partits d'extrema dreta, a la recerca de governs autoritaris sotmesos a la seva política.

Ahora, els EUA continuen sent, de molt, la potència militar més gran. El pressupost de guerra suposa el 40% de la despesa militar mundial. Tenen més de 750 bases militars a l'estranger i més d'un milió de soldats a uns 60 països (8.000 a Espanya). La seva relativa hegemonia a tots els nivells: econòmica, comercial, diplomàtica, té com a principal suport la seva hegemonia militar, que, juntament amb el dòlar, fan que aquesta es mantingui. Però és un gegant amb peus de fang, en ràpid declivi. La seva força militar no ha impedit que sigui batut comercialment per la Xina, i no serveix per reindustrialitzar el país. 14 mesos de Trump han aconseguit augmentar el seu deute i el dèficit comercial, a costa, és clar, de la població treballadora.

Davant d'aquesta pèrdua d'hegemonia

econòmica, multipliquen les intervencions militars. Però aquestes, lluny d'imposar l'ordre, només aboquen a un resultat de destrucció, caos i barbàrie

La resistència palestina

Des de la creació de l'Estat d'Israel després del vot a l'ONU del novembre del 1947, en acord entre la burocràcia del Kremlin i els imperialistes britànics i nord-americans, l'entitat sionista ha desenvolupat una política de neteja ètnica, que busca posar fi al poble palestí. Aquesta política viu ara una nova etapa, oberta el 7 d'octubre del 2023. Però no ha aconseguit expulsar els palestins de Gaza, i ha produït una mobilització mundial que socava el conjunt de l'ordre imperialista. El genocidi continua avui a Gaza, a Cisjordània i, a l'escalfor de l'agressió contra l'Iran, s'estén al Líban.

No hi ha cap "normalització" ni "estabilització": el manteniment a la regió de l'Estat d'Israel implica desestabilitzar tots els estats de la regió. L'imperialisme USA intenta fer acceptar pels règims àrabs a l'Estat d'Israel, amb els anomenats Acords d'Abraham. No és per casualitat que avui siguin l'Iran i el Líban els principals atacats perquè s'oposen a aquests acords. Però la resistència del poble palestí, que s'aferra a la seva terra, fa que mantenir l'Estat d'Israel tingui un preu elevat, ja que pot desestabilitzar tots els règims àrabs que accepten sotmetre's a l'imperialisme, obrint la via a futures rebel·lions de masses, de les quals l'anomenada "primavera àrab" només va ser una bestreta.

Allò essencial: la resistència interna

Un vell adagi diu que "els imperis cauen des del seu interior". Assistim a un renaixement en potència de la classe obrera nord-americana i de tots els sectors oprimits de la societat. No oblidem que un dels factors claus de la

derrota de Vietnam, juntament amb la resistència del poble vietnamita, va ser la mobilització contra la guerra als EUA.

La guerra actual contra l'Iran compta als EUA amb un suport al voltant del 41%. És, de fet, el menys popular dels principals conflictes en què s'han vist embolicat els Estats Units des de la Segona Guerra Mundial. I obre fissures a la pròpia administració Trump, que es manifesten en la dimissió de Joe Kent, director del Centre Nacional de Contraterrorisme, que manifestava que "no puc, en consciència, donar suport a la guerra en curs a l'Iran. Iran no representava cap amenaça imminent per a la nostra nació".

Ahora, el Pentàgon ha anunciat que demanarà 200.000 milions de dòlars per finançar la guerra a l'Iran i reposar els arsenals. Una càrrega enorme que ha de pagar el poble nord-americà. El país va tenir un dèficit de 2.174.582 milions d'euros el 2024, el 8% del PIB.

Durant aquests 14 mesos hem vist el desenvolupament massiu als EUA d'una mobilització, que l'octubre del 2025 va afectar 2.500 ciutats contra l'ICE i la política antiimmigrants de Trump. Amb el seu correlat electoral, una de les primeres mostres de la qual va ser l'elecció de Mamdani a Nova York. Això lligat al creixement de forces socialistes i rupturistes, com ara la DSA, la fractura oberta del Partit Demòcrata i la crisi de totes les institucions del país. Es desenvolupen forces i organitzacions que cerquen relacions i coordinacions a escala internacional. No és secundari que diverses delegacions hagin participat a la conferència i el míting contra la guerra, a París, dels dies 5 i octubre passats. I que aquesta darrera setmana de març hagin participat en una Jornada Continental pel dret a migrar. I es presten també a participar a la nova Conferència i míting de Londres els dies 19 i 20 de juny propers.

Per subscriure't a la Carta Setmanal del POSI

Si no la reps, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis altres companys i companyes a qui els pugui interessar. L'elaboració i tramesa d'aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal. El nostre compte a La Caixa és ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Sense objectius clars

Els objectius polítics de l'atac de Trump i Netanyahu contra l'Iran segueixen sense estar clars. Per Israel, sembla l'aniquilació de l'aparell militar iranià i la substitució del règim per un nou règim amic del sionisme. Però, com ha reconegut el mateix Netanyahu, "no es pot fer una revolució des de l'aire; també cal un component terrestre". Israel pot mantenir una força terrestre a més de 1.000 quilòmetres de les seves fronteres? És més que dubtós. Es baralla armar els kurds iranians, que tornarien a ser utilitzats com a l'Iraq i a Síria (els kurds sirians van ser armats pels EUA i van aixecar una entitat autònoma. Després de la caiguda del règim d'Assad van ser abandonats i el 90% del territori que ocupaven va ser envaït per l'exèrcit siria). Però aquesta opció "kurda" desencadenaria un conflicte amb Turquia, que té el seu propi "problema kurd".

Trump ha esgrimit diferents objectius per atacar l'Iran. Igual ha parlat d'acabar amb el programa nuclear i el programa de míssils, que de "restablir la democràcia" i acabar amb el règim. Un cop més, en nom de la democràcia i les llibertats, es pretén justificar la intervenció militar, el resultat final de la qual, en tot cas, pot ser la destrucció de l'Iran com a nació, com a poble, com a civilització. D'això n'hem tingut alguns exemples aquests anys.

En tot cas, siguin quins siguin els objectius –i la ciència militar assenyalava que els objectius polítics d'una guerra han d'estar clars– les coses es compliquen. El preu de combustibles i fertilitzants puja com l'escuma pels atacs i el tancament de l'estret d'Ormuz, que els EUA no semblen capaços de revertir. Trump ha demanat ajuda als seus "aliats", però tots s'han negat a ficar els seus vaixells en una rateta de 39 quilòmetres d'amplada (només 4 km d'amplada del canal navegable), on estarien exposats a atacs amb llanxes, drones i míssils, que tan letals s'han mostrat a la guerra

Contra el aumento del gasto militar...

10.000 millones más...

Palestina

Ucrania

Cualquier ciudad en el estado español

Todo ese dinero para sanidad, educación, pensiones, vivienda, gasto social...

catp

comité por la alianza de trabajadores y pueblos

d'Ucraïna

Un balanç de destrucció

El Nou ordre mundial que Bush va anunciar el 1990 es va traduir en dues guerres contra l'Iraq, l'anomenada guerra del golf el 1991 i la invasió del país el 2003. El resultat de les dues intervencions ha estat una catàstrofe: més d'un milió de morts, el país dividit i destruït, creixement de grups "terroristes", una guerra civil permanent, més o menys larvada.

Afganistan va patir massius bombardejos "per salvar les dones afganeses", i 20 anys d'ocupació, per fer fora els talibans (2001-2021), que van acabar, sota Biden, amb la retirada de les tropes nord-americanes, deixant el país en mans del règim reaccionari dels mateixos talibans. Un país destruït, entregat a la misèria i la barbàrie, i on els morts es compten per centenars de milers.

A Síria, la intervenció imperialista va convertir una mobilització popular en una sagnant guerra civil, que encara es manté amb els combats entre les milícies (abans gihadistes) de Damasc, contra els kurds, drusos, xiïtes...

Líbia va patir el 2011 una intervenció de l'OTAN, en suport d'una suposada rebel·lió. Resultat? Líbia -que comptava amb un dels nivells de vida més elevats del continent- desapareguda com a Estat. I la seva destrucció ha alliberat tones d'armes que armen els diferents grups terroristes o contrabandistes que inunden el Sahel.

Altres intervencions no han estat tan sagnants, però no per això són millors. Per exemple, l'agressió a Veneçuela, amb l'assassinat de més de cent soldats i civils, el segrest de Madur i Cilia. Com a resultat, el petroli ha passat a mans de les multinacionals, els fons de la venda els manegen els EUA, la inflació i la gana s'han desbocat, i el govern titella

de Delcy Rodríguez pretén acabar amb les lleis laborals després d'haver "venut" el petroli... I avui Trump anuncia que "li ha arribat l'hora" a Cuba, el poble del qual pateix una situació terrible, sense combustible, sense electricitat...

La guerra no és una opció...

Per a l'imperialisme, la guerra -com assenyalàvem a la [Carta Setmanal 1086](#), és l'única política, és l'expressió d'una necessitat per intentar sortir de la descomposició del sistema capitalista. Forçant l'economia de guerra, obligant tots els Estats a armar-se, a comprar armes... 50.000 treballadors poden ser acomiadats a Alemanya al sector de l'automòbil, i Rheinmetall, que es revalorava un 1.000% a la borsa, proposa construir tanques a les fàbriques de la Wolkswagen: Indra busca que la SEAT produeixi vehicles militars... Però la producció d'armes no és industrialització del país, és la destrucció de la base productiva, lligada a la reorganització de tota la societat, a tots els nivells, d'infraestructures a hospitals i fins i tot escoles, al servei de la guerra.

Aquests són els plans, que xoquen amb la resistència dels treballadors, de la joventut que s'oposa a la conscripció obligatòria, dels pobles, ia la calor d'aquesta resistència es construeixen noves organitzacions i en coordinen l'acció. Aquest és l'objectiu de la Conferència i míting de Londres dels dies 19 i 20 de juny.

www.posicuarta.org